БЛАГОВІСТ

PL ISSN 1427-1370

Місячник Української Греко-Католицької Церкви в Польщі

№ 3–4 (303–304) • Рік XXV • Березень-Квітень 2016 р.

Як душпастирі, ми говорили від імені нашого народу до Святішого Отця і до світу: «Папа Франциск нас почув».

Звернення Постійного Синоду УГКЦ

після зустрічі зі Святішим Отцем Франциском, Папою Римським, 5 березня 2016 року

Війна є розгнузданим злом, радикальним порушенням Божої волі. Вона несе руїну і соціальне каліцтво, глибокий моральний занепад та невимовні людські страждання. Нам, душпастирям, та всім християнам і людям доброї волі Господь пригадує: «Істинно кажу вам: те, чого ви не зробили одному з моїх братів найменших — мені також ви того не зробили» (Мт. 25, 45).

Протягом двох останніх років українці переживають новий вид агресії — гібридну війну, що спрямована на знищення незалежності, економічної стабільності, історичної пам'яті та міжнародного становища. Європейський народ зазнав вторгнення, його землі анексовані, промислові потужності зруйновані, а економіка покалічена. Нападів зазнають свобода, самовизначення, справедливість і добробут народу. Ідентичність українців систематично паплюжить безжальна та добре продумана міжнародна пропаганда, якої в Європі не бачили з часів нацистського та радянського тоталітаризмів.

(Закінчення на 2 сторінці)

Папа Франциск з єрархами УГКЦ з іконою Милосердя двері.

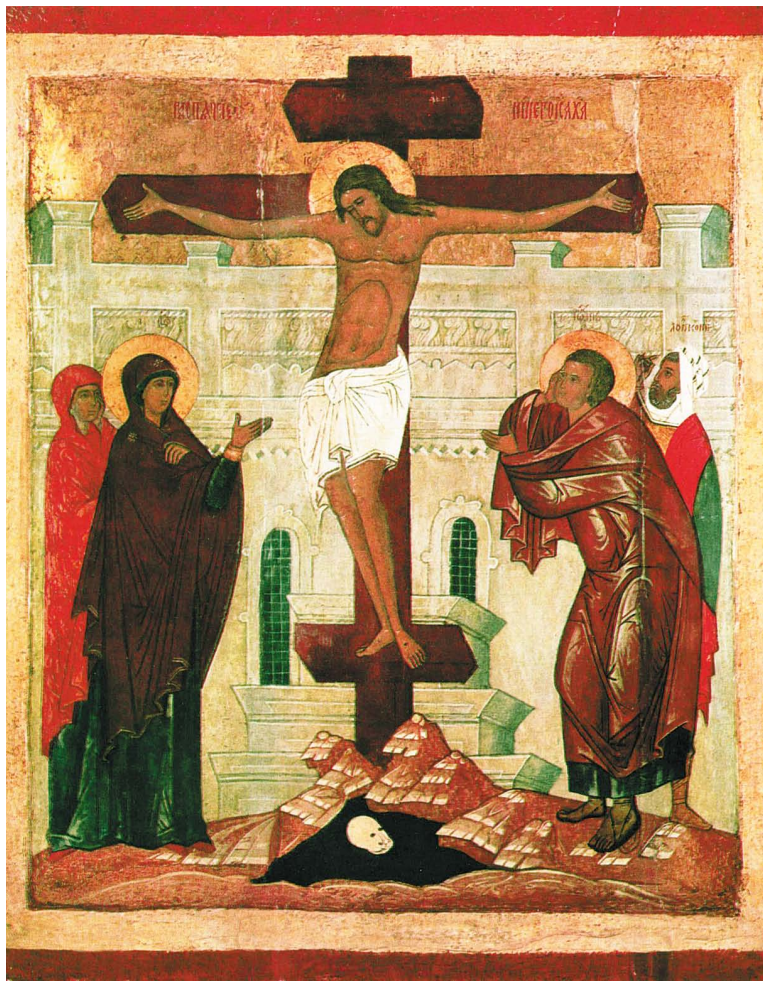

"Хресту твоєму покланяємось, Владико, і святеє воскресіння твоє славимо ".

Уподібнення прощенням

Зустріч Папи Франциска з Постійним Синодом УГКЦ не була єдиною подією, на яку з особливою увагою очікували ватиканські кореспонденти 5 березня 2016 року. Їхнє особливе зацікавлення викликала також аудієнція для делегації вальдійців. Дехто може вже й думав, що таке не вже ніколи не станеться.

22 червня 2015 року вперше в історії єпископ Риму переступив поріг вальдійського храму. В Турині Папа Франциск станув перед вальдійцями і попросив прощення за нехристиянське, а, іноді, й нелюдяне ставлення до них протягом історії. Наприкінці XII століття довкола ліонського купця П'єра Вальдо згуртувалися люди згіршені станом Церкви. Вони вирішили вести справжнє християнське життя. З точки зору Риму були єретиками, бо мирянам надавали право проповідувати та відкидали багато елементів католицького віровчення. Відповіддю були переслідування, це «нелюдське ставлення», за яке перепрошував Франциск.

У серпні зібрався Синод Вальдійської Євангельської Церкви. У листі до «дорогого брата у Христі» Франциска вальдійці називають діалог з Римом «даром Божого милосердя, яке прощало і прощає Вашій і нашій Церкві». Пишуть, що спільна віра у Христа робить католиків і вальдійців братами в його ім'я, і що докази цього братерство є видимими в багатьох спільних ділах. Вальдійці вбачають в папському проханні прагнення почати нову історію, яка на відміну від минулого, стремітиме до «примиреної різноманітності», що дозволить спільно свідчити єдиному для всіх Спасителю Ісусові Христові.

Після таких слів логічним було очікувати позитивної відповіді на папське прохання про прощення. Але тут несподівано пролунало: «В цій новій ситуації ніщо не дозволяє нам

(Закінчення на 4 сторінці)

70 років від львівського псевдособору

До приходу більшовиків на Західній Україні Українська Греко-Католицька церква (УГКЦ) налічувала 3040 парафій, 4440 церков, мала 5 духовних семінарій, 2 школи, 127 монастирів, видавала 3 тижневі і 6 місячних часописів. Церкву очолював Митрополит, якому підлягали 10 єпископів, 2950 священників та понад 3,1 млн. віруючих. УГКЦ відігравала важливу роль у духовному житті Західної України і була національною церквою.

УГКЦ і нова влада

Під час проведення радянізації краю вже восени 1939 р. більшовики припинили діяльність греко-католицької Богословської академії у Львові, єпархіальних духовних семінарій у Перемишлі, Львові та Станіславові, закрили видання духовних часописів, заборонила монаші чини і релігійні установи. Священикам заборонили сповідувати та причащати хворих у лікарнях, у школах — проводити богослужіння, у шкільних класах — мати розп'яття Ісуса Христа. Церковні й монастирські землі конфісковували, ченців і черниць виселяли з монастирів, їх господарство ліквідовували. Громади віруючих та духовенство обкладали надмірними податками (10-15 тис. крб. на рік).

Наприкінці 1940 р. почастішали арешти священиків УГКЦ. Багатьох заарештованих перед приходом німців розстріляли. В листопаді 1941 р. Митрополит Андрей Шептицький надіслав

(Закінчення на 3 сторінці)

Звернення Постійного Синоду УГКЦ...

(Продовження з 1 сторінки)

Чому? Відповідь досить проста. Бо українці голосно заявили про свою Богом дану людську гідність. Вони вирішили розірвати з радянським минулим, що несло геноциди, колоніалізм та імперіалізм, було люто безбожницьким та глибоко корумпованим. У минулому столітті, в якому домінували червоний та коричневий тоталітаризми, Україна стала тим, що історики називають «кривава земля». Близько 15 мільйонів загинули на цій землі протягом двох світових воєн, від національних та релігійних переслідувань, геноцидів, особливо Голодомору (штучного голоду) і Голокосту, воєнного голоду та етнічних чисток. Мільйони провели роки та десятиліття в тюрмах, таборах і засланнях.

Безбожні диктатори намагалися

викорінити віру та цінності і знищити культуру та соціальну канву народу, щоб керувати, контролювати та експлуатувати. Держава намагалася контролювати родинне життя. Аборти стали частиною державної політики. Рівень алкоголізму нестримно зростав. Усі Церкви та релігійні організації, що стали на боці переслідуваного народу, перетворилися на мішень репресій. Терор був виразною державної політикою протягом трьох поколінь. Страх закоренився в серці народу. Однак християни стійко переносили переслідування, черпаючи натхнення у словах Господа: «Сказав я вам це, щоб ви мали в мені мир. У світі страждатимете. Та бадьортеся! Я бо подолав світ». (Ів. 16, 33)

Утверджуючи гідність людини, народ пережив справжній екуменізм у дії: бажання повної і видимої християнської єдності. Нова єдність, нова солідарність, нова відповідальність заради нової країни

Після розпуску Радянського Союзу 1991 року, що відбувся мирно, його республіки, які стали незалежними державами, отримали свободу і почали засновувати демократичні інституції та запроваджувати вільну економіку, поважаючи суверенність і кордони сусідів. Однак у багатьох пострадянських країнах демократія не запанувала, а корупція стала новим способом життя. Для деяких розпад Радянського Союзу виглядав «найбільшою геополітичною катастрофою XX століття», і вони заходилися відновлювати минуле. Це призвело до того, що в багатьох пострадянських країнах, включно з Україною, встановилися автократичні, клептократичні режими, які впроваджували репресії. Страждання народу продовжилися. УГКЦ залишалася солідарною з суспільством, пропонуючи йому рецепти із соціального вчення Католицької Церкви.

Господь промовляв до сумління українців і Святий Дух привів сотні тисяч людей, чоловіків і жінок, молодих і старших, стати разом на Майдані в молитві за народ. «Досить! Покінчімо з корупцією та системною

несправедливістю!» Утверджуючи гідність людини, народ пережив справжній екуменізм у дії: бажання повної і видимої християнської єдності. Нова єдність, нова солідарність, нова відповідальність заради нової країни. «Оце настановляю тебе я нині над народами й над царствами, щоб ти викорінював і руйнував, вигублював і валив, будував і насаджував». (Єр. 1, 10)

Два роки тому масовим мирним протестом, який супроводжувався молитвою всіх національних релігійних спільнот, — православних, римо- та греко-католиків, протестантів, юдеїв і мусульман, — народ сказав: «Досить! Ми будемо вільними. Ми хочемо жити без страху і корупції, ми хочемо справедливості. У нас є гідність». Люди зрозуміли, що їхня гідність — це не просто конституційна норма, а щось справді святе, частина Божого задуму. Молитви на Майдані, що відбувалися щогодини, допомогли протестувальникам зрозуміти фундаментальну біблійну істину — ми створені на образ і подобу Божу (пор. Бут. 1, 26) Саме вияв солідарності і жертовності, що походить від цього переконання, вразив світ.

Проте не всі поділяли такі переконання. У декого з'явився побоювання, що нове розуміння свободи, гідності, відповідальності та можливість об'єднання з європейськими народами могло поширитися на українських сусідів. Вони розуміли, що це треба було зупинити. І два роки тому весь український народ зазнав покарання рукою північного сусіда, що все ще ностальгує за імперіалістичною величчю радянської спадщини. Своє домінування вони підтримують лише страхом, залякуванням і повним контролем медіа, що супроводжується нехтуванням правами людини і свободою совісті. Покарання українців за їх відчайдушне прагнення бути вільними стало брутальним, цинічним і маніпулятивним. Цьому порушенню права навіть намагаються надати міжнародного виправдання та узаконення і плекають неприязнь та відкидання політичної волі народу України, намагаючись зупинити розвиток громадянського суспільства та встановлення справжнього верховенства права.

Глава Української Греко-Католицької Церкви та члени Постійного Синоду

приїхали до Рима, щоб зустрітися з Його Святістю Франциском і розповісти йому про те, чим живуть їхні вірні та весь народ. Глобальна християнська родина та міжнародна спільнота повинні вповні зрозуміти: українці переживають насильницьку зовнішню агресію і потребують моральної підтримки та благодійної допомоги.

За офіційними даними загинуло близько 10 тисяч осіб, неофіційно — більше. Десятки тисяч поранені та покалічені. Війна безпосередньо зачепила п'ять мільйонів осіб, з яких майже половина були змушені покинути свої домівки. Є близько два мільйони внутрішніх переселенців, з яких майже 300 тисяч дітей, близько півмільйона покинули країну протягом двох останніх років. Для людини віри чи доброї волі ці люди не просто статистика — це батько, брат чи сусід, мати, дитина чи друг.

Україна переживає гуманітарну кризу, яка постійно зростає, — найбільшу кризу в Європі після Другої світової війни. Наслідком двох років гібридної війни стало те, що сотні тисяч пережили глибокий травматичний шок, якого позбуватимуться довгі десятиліття. Майже все населення відчутно збідніло. Національна валюта втратила дві третини своєї вартості за два роки. Нам необхідні економічні реформи, які є умовою міжнародної фінансової допомоги, включають підвищення цін на тепло для населення на 350 відсотків. Важливо пам'ятати, що Україна має доволі холодний клімат…

…Однак у людей є теплі та гостинні серця. Вони прийняли близько двох мільйонів переселенців. Щедрість волонтерів справді вражає: у різних кутках країни вони опікуються пораненими, травмованими, тими, хто втратив домівки, вдовами та сиротами. У цьому контексті свідчення багатьох українців надихає. Однак тривала агресія посилює злидні. Смерті не припиняються.

Під час нашого візиту до Рима

ми пояснювали, що відбувається в Україні, розповідали про агресію та гібридну війну і голосили про страждання мільйонів невинних людей. Церква засуджує звірства, викрадення, ув'язнення і тортури супроти громадян України на Донбасі і в Криму, особливо супроти кримських татар

Сьогодні Європа переживає складні виклики щодо самої її суті. Для кого знайдеться місце в її серці? Скільки там місця? Не так просто знайти притулок для великої кількості біженців. Досі Європа була щиросердною, щедрою і гостинною. Зрештою, близькосхідні біженці тікають переважно до європейських та інших країн, де християнські традиції та соціальна доктрина стали фундаментом для поваги людської свободи та прав. Однак підтримка більше від мільйона нових біженців стала великим викликом для ЄС, річний бюджет якого в 400 разів більший за бюджет України, яка без особливого галасу та метушні за останні два роки прийняла два мільйони переселенців. Християнська спадщина Європи зараз переживає складний іспит. Якою буде наша відповідь у Рік Божого милосердя, що його проголосив Святіший Отець?

Під час нашого візиту до Рима ми пояснювали, що відбувається в Україні, розповідали про агресію та гібридну війну і голосили про страждання мільйонів невинних людей. Церква засуджує звірства, викрадення, ув'язнення і тортури супроти громадян України на Донбасі і в Криму, особливо супроти кримських татар, а також нехтування правами та гідністю мільйонів.

Як християни, ми готові пробачати і шукати миру. Ми проголошуємо та активно підтримуємо мир і прощення. Однак справжнього миру можна досягнути лише тоді, коли припиниться загарбання та війна.

Ми перебували в Римі напередодні 70-ї річниці Львівського псевдособору. Цей собор був організований сталінським режимом 8-10 березня 1946 року, щоб ліквідувати Українську Греко-Католицьку Церкву, і проведений без жодного греко-католицького єпископа, адже всі вони на той час були ув'язнені.

Незважаючи на побиття, тортури та погрози про довгі вироки та смертну кару, усі єпископи відмовилися зрадити вірність Папі. У результаті УГКЦ стала найбільшою Церквою у світі, що перебувала поза законом. Її власність було передано Російській Православній Церкві або конфісковано для використання у світських цілях. Сталін хотів обірвати всі зв'язки українських греко-католиків з єпископом Рима. Багато єпископів померли у в'язницях чи в таборах. Сотні священиків та богопосвячених осіб і десятки тисяч вірних розділили їхню долю.

Проте наша надія і «допомога наша в імені Господа, що створив небо й землю» (Пс. 124 ,8). Сьогодні вже немає Радянського Союзу, і ті, колись могутні, переслідувачі вже стали історією та пішли на вічний суд. Натомість мученики беатифіковані, а їх духовні діти зростають духом і чисельністю. «Ми знаємо, що тим, які люблять Бога, — покликаним за його постановою, усе співдіє на добро». (Рим. 8, 28) Господь благословив страждання та жертви, щоб сповнити свій задум. На початку XX століття — століття жертви — УГКЦ мала три західноукраїнські єпархії і три єпископи. Зараз є 33 єпархії і екзархати з 53 єпископами на чотирьох континентах. Якщо 1989 року, коли Церква виходила з підпілля, залишилося лише 300 священиків із трьох тисяч, що були перед війною, зараз ми знову маємо три тисячі, середній вік яких 38 років. Церква в Україні жива та динамічна. Ми приїхали до Рима, щоб засвідчити вірність відродженої Церкви Святішому Отцеві та нашу єдність із Вселенською Католицькою Церквою.

Українська Греко-Католицька Церква невпинно молиться і підтримує мир, і в Римі її керівництво звернулося до Святішого Отця і світу з проханням допомогти припинити війну та полегшити гуманітарну кризу, спричинену російською агресією проти України

У часи переслідування УГКЦ

своєю кров'ю показала солідарність із Єпископом Рима і світовою католицькою спільнотою. Зараз, у Рік Божого милосердя, час Католицькій Церкві в солідарності принести цілющий бальзам милосердя до своїх братів і сестер, котрі страждають в Україні. Український народ доводить свою відданість європейським цінностям гідності людини та верховенства права. Зараз час Європі зрозуміти: якщо вона не обстоюватиме ці цінності в Україні, то вони опиняться під загрозою на всьому континенті. Зараз час підтвердити, що народи Європи та різні релігійні спільноти вміють захищати і цінувати найдорожче, — час побачити,

(Закінчення на 6 сторінці)

70 років від львівського псевдособору

(Продовження з 1 сторінки)

до Ватикану звіт про нищення УГКЦ більшовиками, в якому повідомляв, що в 1939-1941 рр. на Західній Україні було „ув'язнено або замордовано 32-ох священників, а 33-ох депортовано до Сибіру". На 1267 парафій залишилось лише 807 священиків. Остаточній ліквідації Греко-католицької церкви зашкодив лише початок війни на Східному фронті.

Після повернення радянської влади на Західну Україну влітку 1944 р. Москва почала готуватися до ліквідації Греко-Католицької Церкви. Після смерті Митрополита А. Шептицького 1 листопада 1944 р. Греко-Католицьку Церкву очолив Йосиф Сліпий. У грудні того ж року він відправив делегацію представників УГКЦ до Москви. Делегати внесли 100 тис. крб. до фонду Червоного Хреста на оборону країни та висловили «подяку за визволення» на адресу Й. Сталіна й уряду. Делегацію запевнили у можливості вільного сповідування греко-католицької віри. Однак на той момент доля УГКЦ вже була вирішена. 17 березня 1945 р. Й. Сталін особисто схвалив письмові пропозиції щодо ліквідації УГКЦ за допомогою переведення її під юрисдикцію Московського патріархату.

Початок цілеспрямованого наступу на УГКЦ пов'язаний з появою 8 квітня 1945 р. у газеті „Вільна Україна" статті „З хрестом чи мечем" під псевдонімом В. Росовича. У ній УГКЦ звинувачувалась у співпраці з німцями і зв'язках з ОУН. Статтю передрукували інші видання Західної України та поширювали окремою брошурою. Після пропагандистської роботи щодо дискредитації УГКЦ як „ворога народу" 11 квітня у соборі св. Юра у Львові НКВС заарештувало весь єпископат УГКЦ на чолі з Митрополитом Й. Сліпим, а також багатьох священиків. Водночас масові арешти відбулися у Станіславі та інших містах. Всього, за даними НКДБ УРСР, у 1945 р. в Україні було заарештовано 96 священиків УГКЦ.

Львівський собор

У травні 1945 р. під контролем радянських органів держбезпеки була утворена „ініціативна група" з греко-католицького духовенства, яка агітувала за розрив унії з Римом. До складу цього утворення включили трьох священиків, які мали представляти духовенство і віруючих цілих епархій — Гавриїла Костельника від Львівської, Михайла Мельника — Дрогобицької та Антонія Пельвецького — Станіславської. Діючи вмовляннями та погрозами, що часто завершувалися арештом незгодних, „ініціативна група" здобула підтримку невеликої кількості священиків і мирян, які погодилися на перехід під юрисдикцію РПЦ і ліквідацію УГКЦ. Незважаючи на офіційні протести греко-католиків, влада постановила „возз'єднати" УГКЦ та РПЦ в рік 350-ліття Берестейської унії. Для цього обрали відповідний день — першу неділю Великоднього посту або ж неділю Православ'я, коли читають анафему всім розкольникам. Своєрідним попередженням напередодні проведення Собору для духовенства, яке ще сумнівалося в доцільності „возз'єднання", стала публікація в пресі заяви про завершення слідства над Й. Сліпим та єпископами УГКЦ і направлення справи на розгляд військового трибуналу. Практично безперервно тривали арешти непокірних священиків і мирян.

Згідно з церковними канонами Собор вважався недійсним, якщо його скликають і проводять ієрархи іншої церкви, а організатори Львівського собору на час його проведення вже були єпископами та священиками РПЦ. Відсутність Митрополита та єпископів УГКЦ позбавила зібрання канонічності. Та це не перешкодило кремлівському керівництву. 8-10 березня 1946 р. на Львівському церковному соборі 216 делегатів від духовенства і 19 від мирян прийняли рішення про скасування Берестейської унії 1596 р., ліквідацію УГКЦ та приєднання до РПЦ. За схожим сценарієм у 1949 р. Мукачівська єпархія проголосила ліквідацію Ужгородської унії та приєднання до РПЦ греко-католицької церкви Закарпаття.

Отець Г. Костельник (другий справа) з учасниками Наради глав і представників Автокефальних Православних Церков.

Перед собором св. Юра у Львові, у якому 8 — 10 березня 1946 р. прийняли рішення про скасування Берестейської унії 1596 р., ліквідацію УГКЦ та приєднання до РПЦ сьогодні стоїть пам'ятник Митрополиту Шептицькому (посв'ячений 29 липня 2015 р.).

Період „катакомб"

Переможні реляції державних функціонерів, а також запевнення офіційних історіографів про добровільний перехід на православ'я і відсутність будь-яких спроб відстоювати унію з боку УГКЦ не відповідали дійсності. Навіть після Львівського собору греко-католицькі громади та священики відмовлялися реєструватися як православні. На середину 1946 р. на Станіславщині офіційно влаштувалися 216 з усіх 322 священиків, у Тернопільській області — лише 19 з 270, у Львівській області від реєстрації відмовився 101 священик з 281, 56 з них залишили духовний сан або були репресовані. У Церкві розпочався період підпілля, або ж „катакомб".

Осередком опору радянській ідеології та твердими прихильниками греко-католицької віри залишалися монастирі. Станом на 1 березня 1950 р. у Львівській, Станіславській та Закарпатській областях діяло 8 греко-католицьких монастирів. В них проводили богослужіння та відправляли священиків у довколишні села для євангелізації. Згідно з донесенням уповноваженого Ради у справах релігійних культів по УРСР П. Вільхового монастирі перетворилися на „центри зібрання ворожо налаштованих до радянської влади елементів". Для «наведення порядку» органи держбезпеки вже в кінці березня 1950 р. заарештували мешканців головного осередку греко-католицького чернецтва — чоловічого й жіночого Гошівських монастирів Івано-Франківської області. За відпрацьованою схемою було припинено діяльність інших монастирів, а священики та монахи, які залишилися на волі, продовжили свою діяльність підпільно.

Після смерті Й. Сталіна з ув'язнення було звільнено кілька сотень греко-католицького духовенства, а в 1956 р. повернулися із заслання два єпископи — М. Чарнецький до Львова та І. Лятишевський до Станіслава, які знову відродили „катакомбну" греко-католицьку церкву. Продовжували існувати підпільні семінарії та монастирі, зароджувалися нові покликання до священичого та монашого життя. Таким чином, радянська влада так не змогла зламати опір греко-католицьких священиків і вірних. Перебуваючи поза законом, УГКЦ продовжувала діяти підпільно аж до легалізації напередодні розпаду СРСР у 1989 році.

Музей „Територія Терору"

У поминальний день 10 березня православні християни у світі молилися за всіх невинних жертв УГКЦ

Настав час щоби православні християни визнали жахливу правду про 10 березня 1946 р.

10 березня 1946 року, у Львові, Російська Православна Церква насильно включила Українську Греко-Католицьку Церкву до свого лона під тиском радянської влади. У той момент, коли учасники собору 8 і 9 березня голосували за «возз'єднання» своєї Церкви з Московським Патріархатом, усі українські греко-католицькі єпископи перебували у в'язниці під вартою. 216 священиків та 19 мирян, зібрані у львівському Свято-Юрському кафедральному соборі силами НКВД (попередника КГБ), здалися на милість «Ініціативній групі», керованій о. Гавриїлом Костельником та двома нововисвяченими православними єпископами — Антонієм Пельвецьким та Михайлом Мельником. Архіви свідчать, що Сталін особисто ухвалив рішення про ліквідацію Української Греко-Католицької Церкви у лютому 1945 року, дванадцять днів після Ялтинської конференції, що відбулася за участі Вінстона Черчілля та Франкліна Д. Рузвельта.

Серйозні історики та богослови не мають жодного сумніву, що Львівський собор Української Греко-Католицької Церкви 8-10 березня 1946 р. був лише подобою собору. Богдан Боцюрків, який був професором історії Карлтонського університету в Оттаві, написав з цього приводу книгу, яку ніколи не було спростовано. Папа Бенедикт XVI у 2006 році говорив про «псевдо-собор», який «завдав великої шкоди церковній єдності». Ніколя Лосський, французький православний богослов, вірний Московського Патріархату, теж визнав, що тут йдеться про фіктивність, подобу собору. Через заборону у 1946 р. і до 1989 р., Греко-Католицька Церква, налічуючи понад 5 мільйонів вірних в Україні, де-факто стала головною жертвою а також головною опозиційною силою до радянського режиму всередині СССР. Ми також закликаємо сучасне церковне священ-

(Закінчення на 5 сторінці)

25 літ під власним прапором

Не так давно, бо 13 лютого українська школа в Гурові Ілавецькому, сьогодні працююча як Комплекс шкіл з українською мовою навчання, відзначала ювілей 25-ліття існування як окрема, незалежна освітня одиниця. Це один із порогів, які вона долала протягом свого багатолітнього існування, бо ж її початок (ще тоді як тільки потік українських класів при місцевому загальноосвітньому ліцеї) — це був 1968 рік. Тільки вже тоді в громаді говорилося не по-іншому, як саме «українська школа», неформальним директором якої іменовано Теофіля Щербу, довголітнього вчителя української та російської мов.

На хвилі буремних змін, що почалися в Польщі у 1989 році, заактивізувалася й українська громада Гурова Ілавецького, а знаком часу стало покликання до існування Українського громадянського комітету. Цей же Комітет звернувся до тодішньої місцевої адміністрації з проханням про заснування в місті окремої української школи. У розпорядженні Начальники ґміни від 17 травня 1990 року, між іншими, читаємо:

«(...) 1. Z dniem 1 września 1990 r. tworzy się Liceum Ogólnokształcące z ukraińskim językiem nauczania pod nazwą II Liceum Ogólnokształcące w Górowie Iławeckim (...)

6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Uzasadnienie

Liceum Ogólnokształcące z ukraińskim językiem nauczania utworzono w oparciu o postanowienie Prezydium Rady Narodowej Miasta i Gminy w Górowie Iławeckim z dnia 10 kwietnia 1990 r. oraz na wniosek Inspektora Oświaty i Wychowania i Ukraińskiego Komitetu Obywatelskiego."

Під документом підписався тодішній Начальник міста і ґміни Володислав Мацелко.

Такий був початок,

а пізніше тільки все йшло тільки «під гірку», бо ж мало хто з тих, що мають завжди щось на увазі, міг погодитися з фактом, що такі собі українці будуть мати свою окрему школу ще й до того самі нею управлятимуть.

Кілька днів після підписання документу у справі утворення української школи зав'язався її організаційний комітет, до складу якого увійшли: Мирон Сич (голова), о. Юліян Ґбур (заступник голови), Володислав Козубель (заступник голови), Степан Лашин (уповноважений до справ дидактично-виховних), Богдан Тхір (представник преси), Вітольд Козубель (член), о. Мирослав Трояновський (член), Любомира Тхір (голова гуртка ОУП), Антін Стець, Іван Смут, Софія Баб'як — представники від батьків. Завданням Комітету було довести до того, щоби школа почала працювати, і мала де працювати.

Учні українського ліцею з владикою Іваном Мартиняком та о. Юліяном Ґбуром (1993).

Владика І. Мартиняк з ліцейською молоддю.

Директором нового ліцею став Мирон Сич. Завдяки ньому, Комітету, людям доброї волі й шкільній молоді, долаючи всякі перешкоди, 3 вересня 1990 могло відбутися врочисте відкриття II Загальноосвітнього ліцею з українською мовою навчання в Гурові Ілавецькому. Проте будинок, який мав служити дидактичним потребам, далекий був від ідеалу. Молодь, в кількості 116 осіб, мала навчатися в давніх

Уподібнення прощенням

(Закінчення з 1 сторінки)

станути на місці тих, чию кров пролито і хто страждав за свідчення вірності Євангелію, і простити від їхнього імені. Однак „Божа благодать стала ще більшою там, де збільшився гріх"(Рим 5,20), і ми віримо і визнаємо, ми впевнені, що Бог схоче актуалізувати ці слова в нових стосунках між нашими Церквами».

Реакцію деяких католиків можна назвати шоком. Єпископ Франческо Скавіна окреслив відповідь вальдійців як неєвангельську і питав риторично: «Як можемо людям інших культур і релігій проповідувати замирення, якщо самі не даємо прикладу». А один з відомих ватиканістів зауважив, що, йдучи послідовно за думанням вальдійців, і Папа Франциск не мав би перепрошувати за зло скоєне в далекому минулому.

Пастор Еудженіо Бернардіні пояснює, що на 180 учасників вальдійського синоду тільки 6 утрималось від голосу в голосуванні над листом до Папи, а клімат дискусії був абсолютно позитивним, сповненим бажання співпраці, з прагненням перегорнути сторінку. Він допускає, що фрагмент про прощення є богословськи надто витонченим, але Папа це зрозуміє, бо проблема дискутується між католиками і неодноразово вертала в контексті Голокосту. Лідер вальдійців образно пояснює: до сповідника приходить людина, яка розповідає про приятеля, котрий скоїв гріх і міцно кається. Що робити? Самозрозуміло, що священик порадить переконати приятеля прийти до сповіді. Отож вальдійці на початку XXI століття, каже Бернардіні, відповідають «так» і приймають прохання про прощення, але «з точки зору католицької покутної практики зрозуміло, що йдеться про декларацію, яка не дійде до жертви. Нас особисто не спіткали ті трагедії». Як видно, Папа Франциск зрозумів спосіб думання послідовників Вальдо.

На початку березня 2016 року українські греко-католики опинилися в ситуації подібній до вальдійців. Різниця полягає в тому, що, по-перше, йдеться не про далеке минуле, і, по-друге, тим, хто просить прощення, є не духовний лідер, але рядові священики і миряни. Група відомих православних християн світу написала заяву, в якій засуджують Львівський псевдособор з 1946 року і запевняють УГКЦ у солідарності і молитві за всіх невинних жертв, «котрі за потурання Московського Патріархату були ув'язненими, закатованими, депортованими і вбитими радянською владою». Їхня декларація закінчується словами: «Ми смиренно просимо прощення за всі несправедливості, жертвами яких вони стали під прикриттям авторитету Православної Церкви, і схиляємо наші голови перед мучениками Української Греко-Католицької Церкви».

Блаженніший Святослав назвав цей лист важливішим від відомої Гаванської декларації. Від власного імені відповів підписантам заяви Мирослав Маринович: «Справді, минуле ми змінити не можемо — можемо лише розмінувати його, щоб не вибухали несподівано залишені в землі „розтяжки", і врешті віддати його Богові. Ви одними з перших православних взялися до цієї роботи: дякую вам!».

Католики і православні дещо по-іншому від протестантських вальдійців розуміють сутність Церкви. Для перших вона унітарна в часі і просторі. Тому єпископи Риму щиро перепрошують за зло вчинене іншими в далекому минулому. Так само православні автори заяви відчувають якусь особисту співвідповідальність за дії Російської Православної Церкви в 1946 році. Остаточно найважливішим для світу є те, як тут і тепер себе трактуємо. Не треба в дусі максималізму вимагати, щоб одні каялись за гріхи предків у вірі з-перед століть, а інші від імені жертв прощали тим, хто по століттях вічуває сором за заподіяне братами у вірі зло. Для інших культур і релігій читабельним знаком буде те, що сучасні християни попри трагічну історію минулих століть вміють спільно добром протидіяти злу. Ще раз Маринович: «А сьогодні, друзі, будьте певні: ваша простягнута рука не повисне в повітрі. У нас багато спільної роботи. Початок XXI століття засвідчив, що триєдина сув'язь Зла: Ненависть, Облуда й Насильство — знову заявила свої права на цей світ. [...]Три християнські конфесії — православ'я, католицизм і протестантизм — можуть стати Трьома Богатирями, яким під силу нинішні виклики, якщо вихідним пунктом їхнього шляху буде не церковна ідеологія, а Христос».

Христос, який «не мав потреби, щоб хто Йому свідчив про людину, відав-бо сам, що було в людині» (Ів 2,25), в Нагірній проповіді пояснив точніше тільки одне з семи прохань «Отченашу»(Мт 6,14-15). Бо знав, що хліба насушного люди будуть мати стільки, що половина харчів у світі марнуватиметься. Бо усвідомлював, що словесними аргументами нелегко переконати людину, щоб Царство і воля Божа були її пріоритетами в житті. Але без готовності простити ближнім їхні провини само існування людства загрожене самознищенням у проклятому циклі кривди і відплати.

Великий піст починається в нас Чином прощення у Сиропусну неділю. «Ніщо так не уподібнює нас до Бога, як прощення злим і тим, хто нас кривдить». Слова св. Івана Золотоустого набули цього року особливої актуальності.

о. Богдан Панчак

приміщеннях неіснуючого сільськогосподарського кооперативу, тимчасово достосованих на школу. Його стан і вигляд влучно описувало сатиричне окреслення, що народилося тоді в молодіжній говірці — «лежачий хмарочос», до того ж з кімнатами-класами, в яких навіть кільканадцять осіб ледве вміщалося. Потрібна була нова, відповідно простора школа.

Нова школа, що відповідає сучасним стандартам, була віддана у користування у вересні 1997 року, натомість гуртожиток, необхідний для її функціонування, у 2002. До тих пір молодь мешкала в історичних будинках, які найкращі свої роки мали давно за собою. Проте, поки збудували шкільний комплекс, кружляла рясна кореспонденція на різних рівнях адміністрації, робилися заяви, у справу ангажувалися ЗМІ, учні відбували інколи уроки у військових шатрах чи робітничих «вагончиках» на колесах. Це, звичайно, викликало резонанс на найвищому рівні й була серйозна і рішуча реакція від освітньої влади та Міністерства національної освіти. Будівництво шкільного комплексу почалося у 1994 році. Поки школу перенесли у нові прміщення, навчання велося пів-засобами. Про цей складний процес й заангажування у нього різних осіб можна точніше почитати у надрукованій силами вчительського колективу в 2009 р. книжці-спогаді «Наша школа — 40 літ української школи в Гурові Ілавецькому».

В історії школи було багато цікавих і важливих подій:, — відвідували її поважні персони, сліди чиїх відвідни віднайти можна на сторінках шкільної хроніки, що зберігається в кімнаті-музеї. Одна з цих подій для вчительського колективу та численної групи випускників особливо глибоко записалися у пам'яті. Був це день, коли перед школою посадили дуб пам'яті, якого назвали ім'ям заслуженої для громади особи — владики Юліяна Ґбура. Саме він був тим, до кого завжди можна було у складний час звернутися за порадою і хто ніколи не відмовлявся підтримати ідею. Дуба посадили 1 червня 2011 р. У цій події взяли участь, між іншими, рідні покійного єпископа: сестра Юлія, брат Володимир з дружиною і о. Андрій Сорока, а також багато його давніх учнів та парафіян.

Сьогодні Комплекс шкіл з українською мовою навчання в Гурові Ілавецькому — це серйозна інституція. Під її дахом змістилися ще: філіал Державної музичної школи I ступеня в Лідзбарку Вармінському та Шкільний центр каре'ри. Учні можуть розвивати свої здібності з різних ділянок науки, спорту й мистецтва завдяки численним заняттям, що відбуваються після уроків, а левова частина з яких фінансується європейськими фондами.

В гімназії та ліцеї навчається немала група молоді з України і менша з Росії (Калінінградська область). Це також знак часу. Багато з їхніх батьків працюють в Польщі, натомість діти здобувають освіту в українських школах пов'язуючи також своє майбутнє навчання в більшості з польськими чи західними вищими школами.

Комплекс шкіл здійснює ідею, для якої був покликаний, натомість я у моєму приватному архіві, як спогад подій з-перед чверть-століття й оригінальний артефакт, зберігаю піднищену, круглу печатку знайдену колись на підлозі «лежачого хмарочоса» з написом Kółko Rolnicze Krasnołąka, яка нагадує про минулі часи про які легко згадується, проте долати їх буде не так і просто.

Богдан Тхір

Угорі — тут 25 років тому почала навчати нова школа. Внизу — школа сьогодні.

Момент засадження дуба-пам'ятника владиці Ю. Ґбурові.

Священики — випускники школи на літургії з владикою Юліяном Ґбуром.

Глава УГКЦ у Польщі:

«Для повного прощення між поляками і українцями ще потрібно багато зробити»

Якщо говорити про польсько-українські відносини, то тема примирення ще не зачепила все українське суспільство. Здебільшого про це мовиться тільки на Заході України, де більше присутня Українська Греко-Католицька Церква. Що далі від кордону, то менше люди свідомі цього. Так само і в Польщі. Це значить, що все суспільство ще мусить усвідомити собі всю правду і прагнути поєднання.

Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час прес-конференції у польському місті Гнєзно в рамках офіційного візиту до Польщі 9-13 березня.

Предстоятель зауважив, що поляки та українці пережили між собою дві війни у XX столітті... І ті рани від воєн XX століття ще досі болять і українцям, і полякам.

(Закінчення на 8 сторінці)

Настав час щоби православні християни...

(Продовження з 3 сторінки)

ноначаліє в Росії, Україні та ін. визнати недійсними трагічні рішення Львівського собору.

Російська Православна Церква у своїй повноті не може вважатися відповідальною за рішення, ухвалені церковними керівниками, маніпульованими чи тероризованими НКВД-КГБ. Однак ми, православні християни, почуваємося відповідальними за злочинне мовчання, яке огортає руйнування цієї Церкви радянським режимом за участі Московського Патріархату. Ми знаємо, що мільйони православних християн по цілому світі щиро засуджують антирелігійні переслідування з боку радянського уряду і Йосифа Джугашвілі зокрема. Також, у цей поминальний день 10 березня, напередодні неділі 13 березня 2016 р., Прощеної неділі у літургійному православному календарі, ми запевняємо Українську Греко-Католицьку Церкву у нашій солідарності, нашій молитві за всіх невинних жертв цієї Церкви, котрі за потурання Московського Патріархату були ув'язненими, закатованими, депортованими і вбитими радянською владою.

Ми смиренно просимо прощення за всі несправедливості, жертвами яких вони стали під прикриттям авторитету Православної Церкви, і схиляємо наші голови перед мучениками Української Греко-Католицької Церкви.

православні християни
Антуан Аржаковський, Париж
Бертран Вержелі, Париж
Андрій Черняк, Москва
Тарас Дмитрик, Львів
Джим Форест, Amsterdam
о. Георгій Коваленко, Київ
Інга Леонова, Нью-Йорк
о. Крістоф Левалуа, Париж
о. Майкл Плекон, Нью-Йорк
Ольга Седакова, Москва
Костянтин Сігов, Київ
Кирило Сологуб, Париж
Даніель Струве, Париж
Юрій Вестель, Київ
Андрій Юраш, Київ
о. Андрій Дудченко, Київ
В'ячеслав Горшков, Київ
Ірина Пастенак, Київ

До п'ятої річниці від дня смерті

Владика Юліян Ґбур

У четвер 24 березня 2011 р. на 69 році життя, 40 році священичої послуги й 16 році архиєрейського служіння упокоївся у Львові перший єпископ Стрийської єпархії УГКЦ, давній парох у Гурові Ілавецькому, Острому Барді, Пєнєнжні та Леькові (Польща) кир Юліян Ґбур.

Архиєрейські похоронні богослужіння відбулися у катедральному храмі Стрия у присутності 28 єпископів нашої Церкви, членів Синоду, який у той час зібрався у Львові та Києві для вибору нового Патріярха УГКЦ. Поміж ними був і владика Святослав Шевчук, давній парафіянин

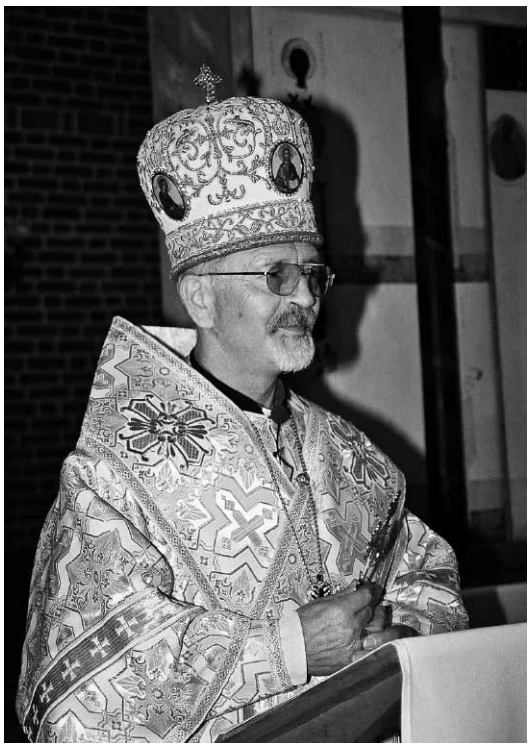

Стрийської єпархії, сьогодні правлячий глава Української Греко-Католицької Церкви.

Владика Юліян Ґбур народився 4 грудня 1942 року в селі Брижава біля Сяніка (недалеко сіл Улюч, Грушівка, Явірник Руський, Жаготин). Проте у рідному селі недовго довелося йому жити. Насильна, депортаційна акція «Вісла» закинула його разом з сім'єю, так як і тисячі наших рідних, сусідів й побратимів на землі північної Польщі. Родину Ґбурів (крім Юліяна вдома було ще шестеро дітей) поселили в околицях Моронга.

Відповідаючи на поклик Божий, майбутній єпископ після закінчення середньої освіти в Місійній семінарії у Нисі став студентом філософії і богословія у Вищій духовній семінарії Отців Вербістів в Пєнєнжні. Згідно з обов'язуючими тоді законами Народної Польщі, в роках 1964-65 відбув військову службу в казармах Бартошиць (цих же самих, де згодом служив блаженний кс. Єжи Попєлушко).

Для багатьох молодих людей, зокрема семінаристів, час примусової військової служби був неабияким негативним пережиттям, проте згадуючи його у приватних розмовах отець Юліян виявляв велике почутя гумору й відносився до нього прямо зі «швейківським» темпераментом. Для нас, його колишніх учнів, ця риса характеру була вельми

Давні парафіяни з Польщі на похороні владики Ю. Ґбура на кладовищі у Стрию.

симптомною, бо ж показувала, що навіть у сірій дійсності минулого режиму 70 і 80 років XX століття можна було не тільки боятися й стримуватися на словах.

Після закінчення Семінарії та єрейських свячень, що відбулися 21 червня 1970 року, отець Юліян Ґбур став працювати разом з о. Миколою Деньком у краківській парафії УГКЦ. З Гуровом-Ілавецьким та молоддю українського ліцею (ще тоді існуючого як окремі класи в польській школі) о. Юліян був зв'язаний від 10 липня 1973 року, коли його призначено парохом парафії в Гурові Ілавецькому та Острому Барді. Був це час, коли молодий священик дав себе пізнати як ревний і відданий Церкві та народові душпастир.

Його клопотанням і при сприятливій поставі (тоді таку поведінку мало хто ще проявляв) тодішнього Начальника міста в Гурові Ілавецькому п. Вітольда Шумарського греко-католикам вдалося придбати у 1981 р. нищіючий від війни ґотичний храм і обладнати його у візантійському стилі. Храм, повністю знищений всередині, розмалював, включно з іконостасом, професор Юрій Новосільський з Кракова, видатний вчений, іконописець і маляр світової слави. Запрошення до співпраці авангардного художника було на той час дуже сміливим, але одночасно й глибоко передбачливим кроком.

Душпастирювання в Гурові Ілавецькому було для о. Ґбура часом інтенсивної праці з ліцейською молоддю, яка в особі пароха бачила не тільки священика але й доброго приятеля. Сімдесяті роки минулого століття не були ласкавими зокрема для нашого населення, а саме в помешканні нашого отця при вул. Шопена ліцеїсти могли свобідно розмовляти на різні теми, отримувати недоступні в інших місцях інформації, знайомитися з закордонною літературою, слухати української музики. Ці двері були завжди для нас широко відкриті. Коли помінялася політична ситуація в країні, отець Юліян Ґбур не завагався, щоби стати членом громадського комітету для заснування окремої української середньої школи в Гурові Ілавецькому.

У 1982-1991 рр. о. Ґбур виконував обов'язки декана Ольштинського деканату, натомість від 11 червня 1983 р. був призначений декретом Примаса Польщі візитатором для греко-католиків у Польщі та консультантом у справах управління Українською Греко-Католицькою Церквою. 26 квітня 1991 року його призначено протосинкелом Перемиської єпархії.

Доцінюючи роль друкованого слова отець Юліян з групою мирян заклали у 1990 р. існуючий по сьогодні суспільно-релігійний місячник «Благовіст». При тому варто відзначити, що Владика Ґбур ніколи не мав сумнівів щодо того, щоби у конкретних справах порадитися молодших людей. Слухав їх порад так само, як і більш досвідчених осіб. Ця риса характеру, здається, супроводжувала ціле його працьовите життя. 7 липня 1994 року в Архикатедральному Соборі св. Юра у Львові відбулася хіротонія Владики Юліяна, яку провів Блаженніший Мирослав Іван Кардинал Любачівський. Від наших парафій прибули взяти участь в урочистості два повні автобуси колишніх парафіян. Нового владику УГКЦ призначено протосинкелом Львівської Архиєпархії. У жовтні 1996 року обрано його Секретарем Синоду Єпископів УГКЦ. Від 18 листопада 2000 року він став першим єпархіяльний єпископом Стрийської єпархії. Під час Синоду у 2001 році склав обов'язки Секретаря Синоду Єпископів УГКЦ. Владика Юліян Ґбур помер після важкої недуги, яка поступала дуже швидким темпом. В останню дорогу провів його повний склад Синоду з новообраним Главою. Була також присутня делегація мирян з його давніх парафій. Владику похоронили на стрийскому кладовищі з заповітом, що перепохоронять до катедри, під яку клав підвалини.

Богдан Тхір

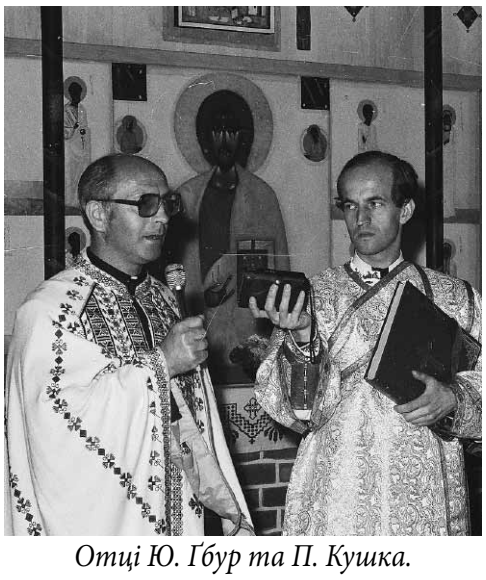

Отці Ю. Ґбур та П. Кушка.

Звернення Постійного Синоду УГКЦ...

(Продовження з 2 сторінки)

чи свободу і добробут, якими насолоджуються західні країни, можна розділити повніше з багатостраждальним народом.

Українська Греко-Католицька Церква невпинно молиться і підтримує мир, і в Римі її керівництво звернулося до Святішого Отця і світу з проханням допомогти припинити війну та полегшити гуманітарну кризу, спричинену російською агресією проти України. Для українців, які належать до різних Церков та релігійних організацій і навіть невіруючих, Святіший Отець є глобальним моральним авторитетом, який говорить правду. Цей голос правди є особливо важливим для українців, які сьогодні страждають. Якщо люди не чують чи не розуміють цього голосу, то вони заплутуються, непокояться і почуваються забутими.

«Народ страждає, Ваша Святосте, і чекає Ваших обіймів, активної підтримки католицької спільноти та людей доброї волі», — це було наше слово. Папа Франциск дав чітко зрозуміти, що діятиме. Важливо також, що напередодні сумної річниці Львівського псевдособору Святіший Отець щиросердно наголосив на вірності та героїчному свідченні поколінь греко-католиків. Він підготував пастирське послання щодо подій березня 1946 року і запевнив, що ніхто не вирішуватиме екуменічні питання ціною Східної Католицької Церкви.

Ми сподіваємося, що Його Святість ініціює та підтримає нові кроки, щоб допомогти полегшити страждання мільйонів українців, що він говоритиме від їхнього імені та сприятиме міжнародній підтримці. УГКЦ готова допомагати у відповідальному, прозорому та екуменічному адмініструванні міжнародної допомоги, служачи українському суспільству, не зважаючи на національність, мову, політичну чи релігійну приналежність. Ми готові співпрацювати з іншими урядовими та неурядовими організаціями, щоб полегшити страждання, забезпечуючи короткотермінові та довготермінові потреби тих, кого зачепила гуманітарна криза, спричинена агресією проти України. Досить страждань! Їм можна запобігти. Їх можна зцілити. Зробімо Рік милосердя реальністю для українців!

+ Святослав,
Верховний Архиєпископ Києво-Галицький,
Глава і Отець УГКЦ

+ Володимир (Війтишин),
Митрополит і Архиєпископ
Івано-Франківський

+ Ярослав (Приріз),
Єпископ Дрогобицький

+ Кен (Новаковський),
Єпископ Нью-Вестмінстерський

+ Борис (Ґудзяк),
Єпископ єпархії Святого Володимира Великого в Парижі

+ Богдан (Дзюрах),
Секретар Синоду Єпископів УГКЦ

Подія, яка вже не повториться, подія на міру події століття. Молитва, ласка, піднесений настрій і незліченні дари.

Ікона «Salus Populi Romani» у Старгарді

13 лютого греко-католицька парафія у Старгарді в своїй церкві привітала символи СДМ Хрест і Ікону «Salus Populi Romani». Символи ці ми разом з молоддю торжественно перейняли від латинської парафії Христа Царя, у якій вже від двох днів була у нашому місті. Цілий тиждень ікона і хрест відвідували римо-котолицькі парафії щецінсько-камєницької єпархії. Варто пригадати, що символи СДМ вже відвідали наші парафії в Познані, Білому Борі і Гданську.

До Старгарду з нагоди відвідин прибули всі священики з кошалінського деканату разом з молодими парафіянами. Зі Старгарду прийшла вся молодь нашої парафії, яка попровадила молитву в церкві. Після урочистого внесення до церкви ікони і хреста почалося молитовне чування, яке очолив отець протосинкел Богдан Галушка у співслужінні отця декана Аркадія Трохановського, який виголосив проповідь та о. Богдана Фецюха.

Спів з молоддю провадили парох Старгарду о. Руслан Марцішак з о. Ярославом Романом. В церкві не забракло також і старших парафіян, які прийшли, щоб доторкнутися і віддати шану для Хреста й ікони СДМ. Молитва і спів звучали радісно і щиро, кожен учасник святкувань хотів переказати, висловити у цій радісній спільноті свої намірення. Піднесений настрій свята на довго залишится в наших серцях. Кожен з нас хотів майже обняти, притулити хрест, про який чудово у своєму слові сказав о. Аркадій: «Хрест не є гарний на вигляд, не є з дорогого дерева, але правдивий, правдивий у своїх обдертих дошках, у своїх пообиваних краях. Це як наше життя. Цей хрест був вже в багатьох країнах світу, а тепер є в нас, в нашій греко-католицькій спільноті. Слава Богу за сьогоднішний день!»

Отець др Руслан Марцішак подякував молоді за присутність в Старгарді і запросив всіх до участі в головних святкуваннях, які будуть проходити у Кракові від 25 до 31 липня 2016 року. В Єпархії Вроцлавсько-Ґданській єпархії триває формування груп молоді, яка поїде до Кракова. Бажаючі повинні зголоситися до своїх парохів. Запис буде тривати до кінця березня. Стосовна інформація знаходиться на сторінці: https://www.facebook.com/Młodzież-Greckokatolicka. До зустрічі у Кракові!

Івона Марцішак

Літургія та молитви перед іконою «Salus Populi Romani» в Старгарді.

З примиренням через Великий Піст

Неділя Сиропусна звана також неділею Пробачення вводить нас в час особистого зусилля, духовного підготовлення до відзначення світлого празника Воскресіння Ісуса Христа.

У цю неділю Церква роздумує над вигнанням перших людей з раю, та втраченням місця, яке дозваляло відчути радість з перебування з Богом. Вигнання перших людей означало також досвідчувати терпіння, змагатися з усіма недосконалостями та недоліками щоденного життя. Втратити цю досконалість, це найбільша провина перших людей і тому нинішня людина потребує пробачення, потребує Спасителя. Слово «поєднатися» викликає різні асоціації. Одні можуть це слово прийняти і виконати відповідний жест. З черги у інших це буде особливий виклик і велика трудність, щоб вчинити жест поєднання, щоб простити другому.

Один монах сказав так: щоб добре пережити час Великого посту, то треба поєднатися, то треба простити тому, чи тим, які спричиняють, що носимо в серці біль. Це дуже добра порада, але як знаємо з життя не завжди вміємо так звичайно простити.

На передодні Великого Посту наша Церква відзначала 70 роковини сумної події — так званого псевдо-собору у Львові, який відбувся 1946 р. Був скликаний на бажання Сталіна, а його метою було зліквідувати Українську Греко-Католицьку Церкву і включити наших вірян та священиків до Російської Православної Церкви. Сумна подія спричинила, що на довгі роки наша Церква мусіла діяти лише у підпіллі.

У християн, які розуміють, що це нехристиянська постава — примусити іншого і діяти проти його волі — вимагає воно виправдання і покаяння. Треба вміти здобутися на жест визнання своєї вини. Чимало свідомих християн — православних мирян з різних країн світу написали звернення — прохання о пробачення цієї жахливої події. Написали між іншими: „Ми смиренно просимо прощення за всі несправедливості, жертвами яких вони стали під прикриттям авторитету Праославної Церкви, і схилаємо наші голови перед мученикми Української Греко-Католицької Церкви." У цьому зверненні закликали також, щоб учинив це Московський Патріярхат, але це мрія, тому що на такий жест сьогодні не можемо розраховувати. Це свідчить про брак покори, про велику самовпененість і на жаль неуміння віднестися критично до світської російської влади тамтого періоду.

Подібне становище висловили українські православні Церкви. Вони розуміють трагедію нашої Церкви, тому що переходили подібну дорогу і мають відагу співчувати.

З черги Патріярх Святослав Шевчук під час літургії у Львові висловив прощення супроти росіян, які відповідають зе цей злочин, за життя невинно вбитих єпископів, священиків та наших мирян. Одних це буде шокувало, інші скажуть, що це справді наслідування науки Ісуса Христа.

Пригадав я про цю подію і про різні вискази, щоб показати, що християнин повинен бути готовий на прощення, починаючи від тих великих, від тих, які займають становища й є духовними провідниками. Приклад повинен йти від гори.

Один письменник сказав такі слова: „Прощення відкриває Боже благословення на тих, хто прощає і на тих хто отримує прощення. Воно є двостороннє!. Прощення, це найкраще почуття." Живучи у цьому світі ми також дістаємо удари: несправедливі звинувачення чи обмови. Ми також приносимо іншим біль коли через свою невторопність не пошануємо другого. Це гіркий досвід життя, тому думаю, що кожний повинен поставити собі питання: як нам прощати? Чи нам затримати цей жаль в серці чи простити? Забути чи тримати в серці кривду, яку нам вчинили? Просити о пробачення провини чи вдавати, що нічого не сталося?

Перед християнином завжди має стояти ікона Розп'ятого Спасителя. Побіч Нього ті, які розпинали Його а Він говорить до Небесного Отця: „Отче відпусти їм, не знають бо, що роблять."

У Сиропусну неділю потрібно також згадати молитву Отче наш, тому що у цій молитві промовляємо ось такі слова: „і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим." Подбаймо, щоб ми у Великий Піст вступали з милосердям, добротою та любовю до ближнього. Якщо є непорзуміння, то подбаймо, щоб чоловік примирився з жінкою, діти з батьками, сусіди з сусідами а може священик з парафіянами. Ми повинні з серця простити образу.

Євангеліє Сиропусної неділі закликає: „Коли ви прощатимете людям їхні провини, то й Отець ваш небесний простить вам. А коли не будете прощати людям, то й Отець ваш небесний не простить вам провин ваших." Почувши такі слова, необхідно зробити іспит совісти, щоби добре пережити час Великого Посту. Це час даний Церквою, це добра нагода до поєднання та примирення, переосмислення свого життя. Думаю, що примирення чинить нас сильними. Ми виходимо понад наші людськи можливості і відкриваємо в собі щось нового. Можемо тоді повторити за Ісусом Христом парафразуючи: ось справжній християнин. Хай переживання Великого Посту допоможе нам наблизитися до Бога та краще зрозуміти себе і з милосердям дивитися на ближнього.

о. д-р Аркадій Трохановський

«Для повного прощення...

(Продовження з 5 сторінки)

«Вважаю, що обабіч кордону ми ще маємо дуже багато роботи, — вважає Блаженніший Святослав, — можу сказати про український бік, бо мені це ближче. Найперше мусимо вчити історію і відкрити правду. Адже, як відомо, ще донедавна на наших теренах не було історії, а була ідеологія. Неможливо було відкрити архіви і дізнатися, що насправді відбувалося чи на Волині, чи на інших територіях України. Поляки мають інститут національної пам'яті. Українці теж. Але він був заснований, потім, фактично, похований і недавно знову почав активно діяти. І зараз, наприклад, якщо хтось відвідає архів у Львові, то побачить, що 99 відсотків тих, хто працює у львівському архіві, то це — поляки. А нам, українцям, ще належить багато зробити. Минуле керівництво України не було зацікавлено в такому вивченні архівів і не заохочувало до нього. Можливо, зараз ситуація зміниться. Тож мусимо вивчати і відкривати правду».

Щодо Української Греко-Католицької Церкви, то, відзначив Предстоятель УГКЦ, вона мусить голосити правду і голосити про можливість прощення. «Бо тільки Церква може про це говорити. Історики говорять про факти, політики експлуатують сентименти. А хто може оздоровити пам'ять? Тільки християнське сумління і Церква», — сказав Глава УГКЦ.

«УГКЦ є лідером з пропагування цього взаємного прощення в Україні і промовляє до сумління своїх вірних. Але в Україні є ще інші конфесії, які теж мусять це робити», — підкреслив Предстоятель Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

Щиро вітаємо

о. Миколая Козіцького ЧСВВ

з обранням на протоігумена Василіянського чину в Польщі.

Бажаємо Вам, отче протоігумене, Божого благословення у чернечому служінні на благо василіянського чину та Української Греко-католицької Церкви в Польщі. Хай Господь Бог дарує багато радості і вдоволення з праці, яку будете виконувати для Церкви, Чину Святого Василя Великого та нашого Українського Народу. Нехай Мати Божа тримає вас завжди під своїм покровом.

Сійте у серцях людських добро,
Ми Вам щиро хочемо побажати,
Щоб зерно це щедро проросло.
Хай Господь здоров'я посилає,
Радості і щастя додає.
Дух Святий над Вами хай витає,
Бо Ви добрим пастирем в нас є.
Хай додасть наснаги Вам і сили,
Хай панує спокій, мир, добро,
Щоб Ви довго Господу служили
І в житті щоб горя не було!

З повагою та любов'ю
вірні парафії Василія Великого м. Кентшин.

Слава Ісусу Христу!
„Милосердя двері відкрий нам Богородице"

Достойний і Дорогий
Високопреосвященніший

Владико і Митрополите Кир Євгене!

Ми, членкині Християнської Марійської Дружини, сьогодні наповнені великою радістю, дякуємо Господу Богу за те, що вибрав для нашої Перемисько-Варшавської Архиєпархії саме Вас Владико Євгене на Митрополичий Престол у Його Винограднику в Році Божого Милосердя.
Ця вістка була для нас одною з найрадісніших у 2015 році.

З цієї нагоди прийміть від нас щиросердечні вітання і подяку за Вашу віддану Службу для Господа Бога та за усі Ваші молитви й добрі діла для нашої Церкви, і за опіку над нашою Християнською Марійською Дружиною.
Віримо, що Господь Бог додасть Вам сил і наділить щедрими Ласками, щоб Ви, як ревний Душпастир довгі, довгі роки прославляли Всевишнього Бога Отця в Тройці Пресвятій та провадили вірний Народ до вічного життя в Небесному Царстві.
Бажаємо також доброго здоров'я, особистого щастя та вдоволення з реалізації усіх Ваших благородних задумів.
Щасти Вам Боже на дальші роки у Вашій нелегкій душпастирській праці.

Вдячні і віддані в молитві
Членкині Християнської Марійської Дружини

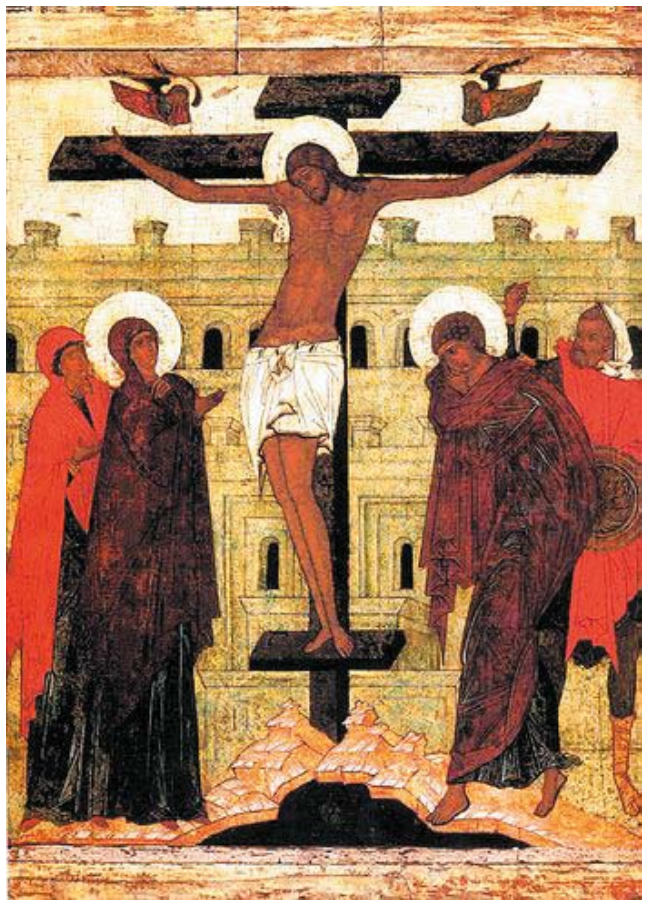

Вже полум'яне оружжя не охороняє врат єдемських, на нього бо прийшло преславне погашення — Древо хресне; смерті жало і адове перемогу прогнано, і став ти, Спасе мій, перед тими, що в аді, кличучи: Увійдіть знову в рай.

кондак Хрестопоклонної неділі

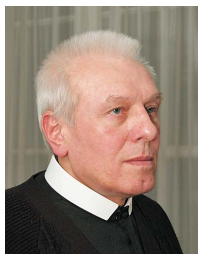

Щиросердечно вітаємо

о. Мирослава Підлипчака

з нагоди 41-ліття священства, іменин та дня народження.

Бажаємо Божої благодаті у праці для добра мирян і нашої Церкви. Нехай Всевишній Господь благословить Вам та подасть багато сил, здоров'я та наснаги на многі та благі літа.

Парафіяни з Асун

Не бійся маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося вам дати Царство" Лк (12, 32)

Достойний і Дорогий

Високопреосвященніший Владико і Митрополите Іване!

Ми, членкині Християнської Марійської Дружини, яка з цього маленького стада виводиться і завдяки Вашому Благословенні, вже майже 25 років діє при Архикатедральному Соборі Св. Івана Хрестителя у Перемишлі, сердечно вітаємо Вас Владико на так великому Святі, яким є чин поставлення Владики Євгена Поповича на Архиєпископа і Митрополита Перемисько-Варшавської Архиєпархії.

В наших молитвах завжди дякуємо Господу Богу за те, що покликав Вас до служби у Його Винограднику, яку Ви так совісно виконуєте. Завдяки Вашим мудрим рішенням і душпастирській опіці, наша Церква досягнула усіх вершин розвитку. Вона зараз на цілий світ славиться Ярославською чудотворною іконою Божої Матері, „Милосердя Двері", яку Ви, за Божим провидінням у 1996 році коронували, а яку сам Папа Франциск вибрав, щоб 8 грудня 2015 р. була присутня у Ватикані на відкритті Року Божого Милосердя.
Ваші глибоко змістовні проповіді назавжди залишаться у нашій пам'яті. А деякі слова вважатимуться за слова пророчі, які вже сповнились.

Зараз маємо надію в Господа Бога, що висловлена Вами думка, яку прокоментував Блаженніший Святослав, про Ярославську ікону Мати Божої, яка захотіла поїхати до Рима відкрити для України Двері Милосердя –також сповниться.
Ще раз вітаємо Вас, Заслужений для Господа Бога, Церкви і народу Владико-Митрополите та висловлюємо вдячність Господу Богу, що на духовному престолі нашої Перемиської Архиєпархії повірив Вам опіку над нами.
Дякуємо також за зерно віри і надії, яке засіваєте у наших серцях, за пам'ять і турботу про нас та за все, що може дати Душпастир своїм вірним.

Бажаємо Божого благословення на дальші дні. Будемо молитися за Ваше здоров'я та щасливе і радісне перебування на службі Господу Богу, Церкві і народові.
Щасти Вам Боже на довгі літа!

Віддані в молитві членкині Християнської Марійської Дружини при Архикатедральному Соборі Св. Івана Хрестителя у Перемишлі

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редакція на громадських засадах.
Редагує колегія: **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./fax дом. 89 761 04 21), **прот. Богдан Степан** - координатор від Перемисько-Варшавської архиєпархії, **о. Аркадій Трохановський** - координатор від Вроцлавсько-Гданської єпархії, **прот. Богдан Панчак** - богословська колонка, **Дарій Гаврилець** — технічна редакція.
Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.
Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти.
Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp, ul. Błogosławionego bpa Jozafata Kocyłowskiego 4 37-700 **Przemyśl**, tel/fax 16 678-78-68, e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl
Kuria bp, Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77, fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl
Adres redakcji: «BŁAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie, tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl
Bank Spółdzielczy w Górowie Ił, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001